

realiseer ik me dat ik gewoon door haar huis heen ben gelopen, in mijn bikini!

Maar glimlachend houdt ze een gerimpelde hand vol olijven op en nodigt me uit om te proeven.

Vallende sterren

Pro forma slapen we de eerste nacht nog in onze kajuit, maar al vanaf nacht twee verruilen we onze - overigens zeer comfortabele - bedden voor de matrassen op de voorplecht, waar we in slaap vallen onder een onwaarschijnlijk heldere hemel als deken en honderden fonkelende sterren als nachtlampjes. We worden wakker met de eerste zonnestrallen op ons gezicht - op de Griekse eilandjes is het gebalk van ezeltjes onze wekker, in de Turkse havenplaatsjes de plaatselijke moëzzin - en brengen een wiebelende zonnegroet op het dek die er niet uitziet, maar stramme spieren opwarmt voor de eerste duik van de dag. Als de zon ons opdroogt, brengt Servet ons koffie met koekjes. En dan zeilen we de baai weer uit, op naar de volgende bestemming en het volgende avontuur. Dit is leven, dit is het gewoon!

Omdat we voortdurend tussen Turkije en Griekenland laveren beginnen de verschillen op te vallen: de Turkse kust is ruwer en minder bebouwd, maar de Griekse dorpjes vind ik charmanter. Je ziet dat Turkije de poort naar Azië is, met een andere, eenvoudiger 'blokkendoos' bouwstijl. Maar hun ongedwongen vriendelijkheid spreekt dan weer in het voordeel van de Turken. In Kameriye adasi, een verstilde baai aan de Turkse kust bezoeken we oude, vervallen orthodoxe kapel, die de duimen heeft moeten leggen tegen de plaatselijke moskee en sindsdien in ruïnes is gevallen. Hier zijn de berggeiten de baas, te zien aan de duizenden 'dropjes' die ze achterlieten op de verweerde mozaïekvloer. De zon gaat onder en kapitein Hakan serveert een plateau met zuurstokkleurige cocktails ter ere van een koppeltje dat de dag tevoren terloops had laten vallen dat ze dertien jaar getrouwd zijn. Even later volgt Ali met een slagroomtaart met dertien kaarsjes. Hoe hij die hier in the middle of nowhere zo snel heeft kunnen bakken is mij een raadsel, maar hij smaakt geweldig.

's Avonds liggen we helemaal alleen in de baai, pure stilte en géén lichtvervuiling. Die nacht tel ik drie vallende sterren achter elkaar.

In Silimye zijn we terug in de bewoonde wereld. De Naviga ligt verscholen tussen de palm- en bananenbomen, waardoor het lijkt of Hakan tijdens de nacht stiekem naar Costa Rica is doorgevaren. Nadat Loes en ik bijna tot aan de overkant van de baai zijn gezwommen, maken we een uitstap naar de watervallen van Türgüt, een tiental kilometers landinwaarts. Na een verfrissende plons in de verschillende waterbassins tussen het groen en de lianen van de 'Turkse jungle' maken we kennis met de familie die het lokale restaurantje uitbaat. Moeder Nergis (74) bestrijkt grote lappen filodeeg die eerst door Musa, een van haar vier zonen in een grote open oven zijn geroosterd met een pasta van fetakaas, peterselie en olijfolie waarna ze ze oprolt tot panenkoekjes. Dit is ons ontbijt: börek. Haar kleinzoon, Tuna (12 jaar) geeft ons even zijn speelkameraadjes - twee gifgroene kameleons - in bruikleen, zodat hij zijn

handen vrij heeft om vers appelsiensap voor ons te persen.

Op de terugweg stoppen we bij een markt, waar ik lokale honing en een hele zak amandelen koop. En dan roept de kapitein ons terug aan boord, klaar om te vertrekken naar onze laatste bestemming: het mondaine Griekse eiland Symi.

De aankomst in de gelijknamige haven is een belevenis: hoe dichterbij de in Italiaanse ijsjestinten geschilderde huizen, de duizelingwekkend hoog tegen de berg opgetaste koepels en neo-klassieke façades komen, hoe idyllischer het stadsbeeld. De stad Symi bestaat uit twee delen: de haven (Gialos) en de oude bovenstad (Chorio), die met elkaar zijn verbonden door de Kali Straa en de Katarraktes, twee indrukwekkende uit de rotsen gehakte trappen. Tijdens het beklimmen zie je een telkens veranderend, adembenemend panorama over de haven en de baai cadeau. Helemaal bovenop de berg staan een aantal ruïnes van windmolens. George Kalodoukas, onze gids op het eiland, heeft hemelsblauwe ogen. Matismeno noemen ze dat hier, behekt door to mati, het boze oog. Blauwogigen zouden in staat zijn onbewust en onbedoeld andere mensen én voorwerpen te betoveren, waartegen alleen het blauwe glazen oog helpt dat de Grieken en de Turken als amulet aan baby's, auto's en boten hangen.

Bohémien chique

Net als Bodrum is Symi dé plek om je op te doffen (zo komen al die jurkjes in onze koffer toch nog van pas!) en langs de mooie winkels te flaneren, om daarna het nachtleven in te duiken. Gelounged wordt er tot 's ochtends vroeg op het terras van club Harani, en dansen kan je in de belendende - geluidsdichte - disco.

Een wereld van verschil met de andere kant van het eiland, waar we de volgende dag in het gezelschap van een horde nieuwsgierige geiten lunchen. Dit is de baai van Marathounda, waar Griekse zonneklappers 's weekends hun badhanddoek uitrollen. Nog verder, op de meest zuidelijke punt van het eiland, ligt Taxiarihis Mihaïl Panormitis, oftewel, het Klooster van Sint-Michaël. Een schitterende koer, volledig ingelegd met witte en grijze ronde keitjes, beslaat hart van het serene klooster, dat over beschikt over welgeteld één kafenion, één bakkerijtje en één taverna en één priester die één woordje Engels spreekt. Pelgrims mogen hier overnachten voor een donatie van 10 euro. Maar wij zetten terug koers naar Bodrum, waar we onze zeiltocht eindigen zoals hij begon: in stijl. Die avond drinken we champagne in de Marina Yacht Club. Bodrums chicste uitgaansgelegenheid. Dit is niet alleen de verzamelpaats van zeilfanaten, maar van de rich & famous van heel de wereld. Hier vinden de cocktailparty's van de beroemde zeilregatta van Bodrum plaats. En elke avond van het jaar is er live muziek. Na een week zeilen hebben we echte zeebenen gekregen, en het kost ons helemaal geen moeite om die laatste avond buiten in The Jazz Bar mee te wiegen op de zwoele klanken van een zangeres die uit hetzelfde dorpje blijkt te komen als onze kapitein.

www.marinayachtclub.com

